

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Kottik

Protokolant: Kalina Pawełko

bez obecności oskarżyciela publ.

po rozpoznaniu w dniu 23.01, 04.03 i 10.04.2015 r. sprawy

M. G.

syna S. i T. z domu K.

ur. (...) w Ś.

obwinionego o to, że:

w dniu 11 kwietnia 2014 r., ok. godz. 19¹⁵ w O. na ul. (...) kierując samochodem m-ki A. o nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu i nie ustąpił pierwszeństwa dla kierującego samochodem m-ki V. o nr rej. (...) zmuszając kierującego tym pojazdem do zmiany toru ruchu, w wyniku czego najechał on na krawężnik, czym spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym a następnie oddalił się z miejsca zdarzenia

- tj. za wykroczenia z art. 86 § 1 kw i art. 97 kw, w zw. z art. 22 ust. 1 i art. 44 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym,

ORZEKA:

I. obwinionego **M. G.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów z art. 86 § 1 kw i art. 97 kw, w zw. z art. 22 ust. 1 i art. 44 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym i za to na podstawie art. **86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw** skazuje go na **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 kwietnia 2014 r. ok. godz. 19⁽¹⁵⁾ pokrzywdzony M. K. (1) kierował samochodem marki V. (...) o nr rej. (...) jadąc lewym pasem ulicy (...) w O., od strony skrzyżowania z ul. (...) w kierunku skrzyżowania z ulicą (...). W tym samym czasie prawym pasem tej ulicy, w tym samym kierunku, nieco z przodu jechał obwiniony M. G. kierując samochodem osobowym marki A. (...) o nr rej. (...). Kiedy pojazd kierowany przez obwinionego minął skrzyżowanie z ul. (...), zaczął zmieniać zajmowany pas ruchu zjeżdżając na lewo. Manewr ten wykonał w sytuacji, gdy pojazd marki V., jadący cały czas lewym pasem ruchu, znajdował się już praktycznie na jego wysokości. Kierujący nim M. K. widząc

zagrożenie podjął manewry obronne w postaci hamowania i „odbicia” kierownicą w lewo. W efekcie lewym przednim kołem uderzył w krawężnik. Obwiniony kontynuował jazdę już lewym pasem i następnie skręcił w lewo w ul (...) jadąc w stronę (...). Pokrzywdzony podjął pościg za oddalającym się pojazdem sprawcy, jednak samochód ten udało się mu zatrzymać dopiero na ul (...). Tam też po wymianie zdań z obwinionym wezwał na miejsce zdarzenia patrol Policji. Na miejsce przybyli funkcjonariusze Policji Ł. T. (1) i T. W. (1). Obaj uczestnicy zdarzenia zostali przebadani na obecność alkoholu w wydychanym powietrzu. Stwierdzono, że byli trzeźwi.

Podczas oględzin miejsca zdarzenia wskazanego przez pokrzywdzonego na krawężniku po lewej stronie ul. (...) ujawniono ślad tarcia opony o długości 1 metra.

(dowód: zeznania świadków - D. S. - k.47v, T. W. - k. 53-53v, M. K. -k. 53v, Ł. T. -k. 56;notatka urzędowa k.7, oględziny - k.5, wyciąg z rejestru ukaranych kierowców - k. 4, protokoły oględzin - k. 6, 7; szkic - k. 8, płyta (...) k. 42)

Obwiniony zarówno w wyjaśnieniach składanych na etapie czynności wyjaśniających jak i na rozprawie nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów.

Wyjaśnił, że w tym dniu wracał z żoną z zakupów przy ul (...) w O. do domu w O.. Przyznał że jechał prawym pasem ul. (...) a potem skręcił w lewo w ul (...). Podniósł natomiast, że to pokrzywdzony zachowywał się wobec niego agresywnie dwukrotnie zajeżdżając mu drogę, krzycząc i nawet uderzając rękami w jego samochód. Jego zdaniem on zmieniał wprawdzie zajmowany pas ruchu na ul. (...) z prawego na lewy, ale znacznie bliżej ul. (...) niż znajdował się ujawniony ślad na krawężniku.

(wyjaśnienia k.47-47v)

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionego, w części najważniejszej, a więc co do tego, że pas ruchu zmienił on później niż ujawniono ślady tarcia opony na krawężniku brzmią w świetle pozostałych dowodów niewiarygodnie. Przeczą im bowiem w pełni wiarygodne i konsekwentne zeznania zarówno kierującego samochodem V. - pokrzywdzonego M. K. (1), jak i pasażerki tego pojazdu - D. S. (2) oraz łączące się z nimi wyniki oględzin miejsca zdarzenia a także zasady doświadczenia życiowego.

Z relacji tych wynika, że samochód kierowany przez obwinionego zmienił zajmowany pas ruchu z prawego na lewy, bezpośrednio po minięciu skrzyżowania ul. (...) z ul. (...) i obwiniony zrobił to w taki sposób, że zmusił pokrzywdzonego do zmiany kierunku ruchu (aby uniknąć zderzenia) i uderzenia lewym przednim kołem w krawężnik po lewej stronie drogi. Tę część relacji pokrzywdzonego potwierdza dowód materialny w postaci ujawnionego przez funkcjonariuszy Policji, w trakcie oględzin, śladu tarcia opony na krawężniku w miejscu wskazanym przez pokrzywdzonego. Jest również bezsporne, nawet w świetle wyjaśnień obwinionego, że zajmując wcześniej prawy pas ruchu ul. (...), chcąc skręcić w lewo w ul. (...) musiał on zmienić zajmowany pas ruchu na właśnie lewy na dość krótkim odcinku ul. (...) od skrzyżowania z ul. (...) do skrzyżowania z ul. (...). Obserwując na co dzień ruch na tym odcinku drogi można spostrzec powtarzającą się praktykę, że kierujący zmuszeni do zmiany pasa ruchu z prawego na lewy bardzo często czynią to w sposób identyczny do sposobu przyjętego przez obwinionego, nie ustępując pierwszeństwa kierującym pojazdami znajdującym się na tym pasie powodując bardzo dużo zdarzeń drogowych, znajdujących swój epilog przed tut. Sądem.

Za logicznością i tym samym wiarygodnością relacji pokrzywdzonych przemawia również dalsze zachowanie M. K., może niezbyt prawidłowe i na pewno nie zasługujące na aprobatę, ale niewątpliwe podyktowane emocjami związanymi ze zdarzeniem tj. dwukrotna próba zatrzymania oddalającego się pojazdu obwinionego. Gdyby do zajechania mu drogi przez obwinionego nie było oczywiste, nie zachowywałby się on aż tak emocjonalnie i nie kontynuowałby pogoni za pojazdem obwinionego na tak długim odcinku. Wykluczyć można również praktycznie pomyłkę co do pojazdu sprawcy, bo pokrzywdzony cały czas miał kontakt wzrokowy z pojazdem obwinionego i to jego pojazd próbował zatrzymać od razu po wjechaniu na ul. (...).

Warto również podkreślić, że pośrednio z relacjami pokrzywdzonych łączą się w pełni obiektywne zeznania obu funkcjonariuszy Policji interweniujących w tej sprawie, którzy m. in. stwierdzili, że w miejscu zdarzenia wskazywanym przez pokrzywdzonego ujawnili ślad tarcia opony, który odpowiadał jego relacji.

Pośrednio za wiarygodnością relacji pokrzywdzonych mogą też przemawiać nawet same wyjaśnienia obwinionego, a mianowicie jego przekonanie, że ulicą (...) w dniu zdarzenia, na skrzyżowaniu z ul. (...) można było pojechać na wprost tylko z prawego pasa. Z tego przeświadczenia obwinionego mogło wynikać jego założenie, że skoro on jako pierwszy ruszający spod świateł może zmienić po minięciu tego skrzyżowania od razu pas na lewy nawet nie upewniając się czy pas ten jest wolny.

Również opisywane przez obwinionego zachowanie innego kierującego samochodem marki A. na ul. (...), który, podobnie jak i pokrzywdzony mrugał światłami można odebrać jako próbę zwrócenia przez innego świadka zdarzenia uwagi na to co się stało wcześniej na ul. (...).

Tym samym w świetle powyższych dowodów wina obwinionego i okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu wydają się oczywiste. Obwiniony podejmując decyzję o zmianie pasa ruchu z prawego na lewy nie upewnił się należycie, że manewr ten wykona w pełni bezpiecznie i w efekcie nie ustępując pierwszeństwa pojazdowi, który już poruszał się tym pasem doprowadził do tego, że kierujący tym pojazdem ratując się przed zderzeniem, odbił w lewo, uderzając w krawężnik, powodując zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym wypełniając tym samym normy przepisów art. 86§1 kw w zw. z art. 22 ust. 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym. Następnie oddalił się z miejsca zdarzenia nie dochowując obowiązków wynikających z przepisów art. 44 ust. ustawy Prawo o ruchu drogowym wypełniając tym samym znamiona wykroczenia z art. 97 kw.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na uwadze, by uwzględniła ona stopień społecznej szkodliwości czynu i spełniła cele przede wszystkim zapobiegawcze i wychowawcze. Poniesienie przez obwinionego kary grzywny ma go uczulić, aby w przyszłości staranniej przestrzegał zasad obowiązujących w ruchu drogowym. Naruszenie przezeń normy bezpieczeństwa ruchu drogowego było oczywiste, a konsekwencje, na szczęście, ograniczały się wyłącznie do zarysowania opony pojazdu pokrzywdzonego, choć istniało realne zagrożenie bezpieczeństwa również dla uczestników zdarzenia. Podkreślić należy, że w miejscu tym natężenie ruchu kołowego jest wysokie, zatem zagrożenie wywołane przez naruszenie przepisów o ruchu drogowym w takich okolicznościach mogłoby spowodować poważniejsze skutki, niż tylko szkodę w mieniu, także dla osób postronnych.

Jako okoliczność obciążającą Sąd miał na uwadze dotychczasową karalność za wykroczenia drogowe. (k.4), nagminność tego typu wykroczeń, popełnianych często przez kierujących.

Orzeczonej kary grzywny nie jest rażąco wysoka, zważywszy na maksymalne zagrożenie przewidziane ustawą za to wykroczenie. Jej wykonanie, w ocenie Sądu nie spowoduje nadmiernego uszczerbku dla obwinionego ani jego rodziny, przy uwzględnieniu dochodów osiągniętych przez obwinionego.

O kosztach postępowania i opłacie Sąd orzekł na podstawie przytoczonych w wyroku przepisów uznając, że obwiniony jest w stanie je ponieść.